

Հ Տ Պ Ի Տ Շ

... Ու ամէն ոք կը խնդայ իր փայլերուն, ձեւերուն,
Զայն առնելով անվրնաս խենթ մը, որմէ բարութիւն
Այնքան մէջ կը գտնեն... այսչափ միայն, ու կ'անցնին:
Զուարճութիւնը մարդոց այսփանով կուտէ է ինքնին:

Կ'անցնի մէջէն մարդերուն իր պարզութեամբ, գորովով,
Սակայն ոչ ոք կը փրցնուէ սի'րսը խենթին ապահով:
Պարզ հոգիները այսպէս յաւերժութեան մէջ ինկած
— Հըսպիտ, յիմար ու բարի — սիրոյ զոհներն են մարդոց...:

Կ'անցնի մէջէն մարդերուն մերթ ինքնասոյզ, մերթ զըւարթ,
Գիւնդի պէս, անզգայ, կեանքն իր աղօթք մը ըրած...
Ու մարդերէն ոչ ոքի կը պատմէ ցաւն իր ներսի...:

Լայն, բափանցուն, կեանքի մէջ սիրուն իր ամբողջ բանալին
Ան քիչ առ քիչ նըսպիտ կ'առնէ ձեւերն անզգայ...
Յոյժ զգայուն՝ անզգայ՝ ես այդ նըսպիտն եմ հիմա...:

Ա Ն Ե Լ

Զ Ը Մ Ե Ռ Մ Ա Ռ Ը

Սեր-Երէ Է

Գարնանագեղ ծա՛ռ մը, հոն, զառիթափէն վար նայող՝
Զըմեռներու մերկութեամբ...: Ու դաւեւեւէն, ցող առ ցող,
Լոյսերու մէջ հեռարձակ, տակաւ ծաղկումն է կեանքին:

Ու կեանքներուն, ու գարնան դէմ ծա՛ռն է այդ իմ հոգին...:
Արեւու գաղջ հեւքին հետ երբ քուլունները անդին
Ակունքներու կ'իջնեն մօտ, ու մարդիկ կուց մը լոյսին
Եղանկութիւնը տեսնու կ'ուզեն յանձնել հերկերուն,

Ու երբ պայծառ կանաչով հագուել սարերն ալ հեռուն,
Ծառն այդ ծրմեռ իր ճիւղերն անոնց դիմաց ու վերել
Կը հօտէ մուր հետեանով, իր անցեալին դարձ մ'իբրեւ...:

Ու ես, ծրմեռ մերկութեամբ մրոյլ այդ ծառն եմ գարնան,
Հին սերերու գիւ կանչող կապոյտին տակ եւ իմ տուրջ
Նոր հասակներ ու ձայներ երբ կը հագնին ձեւեր լուրջ...:
Բայց ես կործած իմ հոգին, իմ սերունդին եմ վրկան,

Գարնանագեղ ծառ մ'ինչպէս ծրմեռներու մերկութեամբ...: